

Preek ds. D. K. Wielenga – Zondag 11

Ps. 108 : 1, 4

Ps. 143 : 9

Ps. 118 : 2, 5

Ps. 90 : 8

Gez. 30 : 3

Lezen: Jesaja 49 : 1-13

Lezen: N.G.B. Art. 26

Tekst: H.C. Zondag 11

Gemeente van Christus,

Om de rijkdom van de enige troost te verstaan door het geloof moeten we spreken over de enige zaligmaker. Er is er maar Een, en dat is geen ander dan de eniggeborene van de Vader. Hij was toch beloofd van het begin van de wereld af aan, en zo heeft onze goede God dan ook overeenkomstig Zijn paradijsevangelie gehandeld. Want Hij ging de mens zelf zoeken met de belofte hem zijn Zoon te geven. Deze belofte van de zaligmaker heeft eeuwenlang de geslachten kunnen troosten. En nu heeft God die eeuwenoude belofte vervuld. En nu draagt zijn Zoon een naam boven alle naam, want in de naam van Jezus zal alle knie zich moeten buigen. En dan valt Hem ook nog ander werk te doen, Hij zal als de enige voorspraak zijn werk voor ons bij de Vader moeten voortzetten en voltooien. En dan valt de titel voorspraak in art 26 N.G.B. Er is sprake van de advocaat die de Vader ons gegeven heeft.

De advocatuur van Jezus de Zoon van God kan alleen ons troosten in de rechtszaak die God tegen de mens voert. Want dat zullen we niet kunnen vergeten, dat die belofte werd gegeven in de vorm van het vonnis over de slang en satan. We danken dus onze vrijspraak aan de vóórspraak van de Zoon van God. Het gaat erom dat we het leven eraf brengen, maar niet minder om ons hele leven met alle bestaansmogelijkheden.

Een mens kan bij rechterlijke uitspraak ook al zijn goederen en rijkdommen en eigendommen verliezen. Hij kan, ook bij rechterlijke uitspraak, ook al wat van hem is weer terug ontvangen zodat het zijn eigendom blijft. Ook dat is te danken aan onze enige advocaat. We danken de nieuwe aarde en het nieuwe paradijs, de stad en de hof van God, enkel en alleen aan Jezus de Zoon van God; Paulus zegt dat Hij de behouder van het lichaam is.

We willen spreken over:

DE TROOST VAN DE VADER IN ZIJN ADVOCAAT JEZUS, ZIJN ZOON.

1. troost van de overwinning van het benauwde leven;
2. troost van de vergeving van het schuldige leven;
3. troost van de genezing van het gebroken leven.

1. troost van de overwinning van het benauwde leven

De zaligmaker mag de naam van Jezus dragen, omdat Hij die naam alle eer aandoet. Het gaat om het heil, om het geluk, om het gezond gemaakte leven; dat is te danken aan de behouder van het lichaam, aan de redder en bevrijder van het gehele menselijke leven.

Dat heil is zo omschreven in Zondag 5: dat we weer in genade aangenomen worden, dat betekent dat we met God verzoend worden. Het moet weer komen tot verzoende verhoudingen, tot herstel van de oorspronkelijke gemeenschap zoals die er was in het paradijs. De Heiland moet alles gezond maken, alle dingen met zichzelf verzoenen; dat is inderdaad werk voor een

Heiland die het heil biedt, die alles gezond maakt en geneest.

De vraag zou kunnen komen of we zo geen scheiding maken tussen de Vader en de Here Jezus, zijn Zoon. Daar is geen enkele reden voor want in zijn naam Jezus zijn alle garanties gegeven dat GOD ons verlost en zalig maakt. Want de naam Jezus betekent toch: De Here behoudt.

Wie dan de Schriften er op na leest hoort steeds weer de profeten spreken over de God van Israël als Heiland en Verlosser. Lees vooral Jesaja 40 en volgende. Daarom draagt Jezus de naam van zijn Vader met zich mee. Zijn naam zal hem steeds doen denken aan de Vader en de opdracht Hem gegeven. Hij werkt daarom ook voor de Vader tot verlossing van de wereld van God.

Het is goed de betekenis van de naam Jezus na te gaan. Dat is een naam die beantwoordt aan de situatie van zijn volk en van het erfgoed van God in deze wereld.

We zitten n.l. in het nauw, in de benauwdheid. Benauwd aan alle kanten, volkomen in het nauw gedreven en door eigen schuld ook in het nauw geraakt.

Het is een situatie van onderdrukking, het is een hachelijke positie, we zitten in een noodtoestand. Daar is het geweld van buitenaf, de tirannie van de boze vijand. Dat is werkelijk een grote nood van de kant van de overste van deze wereld. Israël is steeds in het nauw geweest. Dat was al zo in het diensthuis, in het slavenhuis, in het getto van Egypte, dat was zo in eigen land, benauwd aan alle kanten. Een Heiland is dan iemand die in de ruimte zet; zo, dat een mens weer vrij kan ademhalen. Hij moet ruim baan maken, levensruimte verschaffen, uit de benauwdheid halen; dat is nu precies Heilandswerk, en het is dan ook geen wonder dat de richters onder Israël ook wel heilanden werden genoemd. Maar dan moet ook de strijd worden aangebonden en die strijd is er één op leven en dood om het leven te redden en te bevrijden. De Here God zelf draagt die naam dan ook niet voor niets, zijn naam geeft aan dat Hij in de ruimte zet door strijd te voeren.

Een prachtige naam dus, en die we bijzonder kunnen waarderen in het licht van Genesis 3, in het licht van die beide vonnissen, zowel over de satan als over de mens en zijn vrouw. Hij zet de vijandschap en begint de strijd. Hij staat op tot de strijd om zijn volk en zijn wereld te redden. En aan het eind van de tijden is dit werk van Hem, pas af. Jezus is niet zo spoedig gereed met zijn Heilandswerk. Het geheiligd volk zal eens van zijn trouw wel zingen. Het lied van de overwinning van het Lam. De naam Heiland is een zeldzaam fraaie naam, niet zo liefelijk als men vaak denkt. We moeten niet al te sentimenteel er over doen in onze liederen. Obadja spreekt over de heilanden, de verlossers op de berg des Heren. Dat waren de vechtjassen, de richters, de aanvoerders in de oorlogen des Heren om Israël te bevrijden. En als één woord ook de mens en de volkeren van deze tijd aanspreekt dan de naam bevrijder, en dan de heerlijkheid van de bevrijding.

Zo een Heiland is nu de Here die opstaat in majesteit, hij doet zijn haters wijd en zijd, al sidderende vluchten. Zo voert de Here God dus de strijd, maar Hij doet dat door de dienst van mensen. Het is zelfs zo dat de sterren eens hebben meegestreden om het volk van God te redden. Alleen maar, die strijd van God is er allereerst om Hem zelf en om zijn naam, die er mee gemoeid is. Hij behoudt zich de vrijheid voor om ook anders te handelen. Hij kan zijn vijanden gebruiken als een middel in zijn hand om Israël te bestraffen. Hij neemt wanneer het Hem uitkomt vreemde volken in zijn dienst en dan is Hij zelf Israël tot een vijand geworden, zegt de Schrift.

Maar Hij zelf strijdt voor zijn volk, actief aan de strijd deelnemende. Hij bespreekt als de veldmaarschalk zijn strijdplan met Jozua. (Joz. 6 : 2-5), Hij bepaalt de marsroute en wil ook gekend zijn in alle plannen. Mozes noemt Hem een krijgsheld, Here is zijn naam. Steeds weer dat persoonlijk ingrijpen van God om ruimte te geven aan zijn volk dat in het nauw zit en in benauwdheid verkeert.

Wanneer de Here God optrekt tot verlossing dan is het Hem begonnen om zijn gehele volk. Want er is een nauwe band tussen Hem en Israël. Bevrijden van de moeiten, dat zal ook leiden tot herstel van de vrijheid van het volk, Hij wil komen tot geordende verhoudingen, een geordende samenleving.

Het gaat hem daadwerkelijk om het leven, en om de bestaansmogelijkheden, om de welvaart van zijn volk. Dat alles is nu de taak, de opdracht die God aan zijn Zoon heeft gegeven. De Here redt, de Here bevrijdt, de Here zet in de ruimte en haalt uit de benauwdheid, leidt uit de gevangenis, uit de ballingschap.

Zo is Jezus de behouder van het lichaam, de redder van zijn gemeente, de Heiland zelf van de gehele wereld. Het komt tot strijd én overwinning. Dat is dan ook het ontzagwekkende beeld dat Johannes ons tekent van het Lam van God, Hij draagt de ijzeren staf om de vijanden te verpletteren.

We zijn niet gewend aan deze voorstelling van de Zoon van God. Toch is het zo diep in de Schriften verankerd. De redder van het heelal, zoals het N.T. hem noemt is de Held Gods; vraagt iemand zijn naam weet dan, dat Hij Christus heet, Gods eniggeboren Zoon, slechts Hij kan triomferen.

Daarom is het een zo ongelofelijk fraaie naam die Jezus draagt; daarin ligt verborgen dat Hij ons uit de benauwdheid haalt en in de ruimte zet. Zo blijft er ook plaats voor het gebed tot de Vader om door zijn Zoon Jezus ons te bevrijden en te redden.

Nu was deze naam Jezus voor de Heiland der wereld nog niet bekend onder Israël, onder het O.T. Toch is er geen voortreffelijker en treffender naam te bedenken om kort samen te vatten de gehele opdracht om te redden. Hier is deze naam die de Vader aan zijn eigen kind gegeven heeft. Deze naam is nu bestemd voor het zaad van de vrouw. Maar eerst na vele eeuwen bekend gemaakt zo wel aan Maria als aan Jozef in adventstijden. Een heel gewone jongensnaam onder Israël. Velen hebben deze naam in de een of ander vorm gedragen, we kennen de namen van Jesaja, van Hosea en van Jozua.

Namen waarin duidelijk uitkomt dat de HERE alleen redt en uitkomst geeft. En deze naam heeft dan Jozef op bevel van God op de dag van de besnijdenis aan de zoon van Maria gegeven. Vanaf die tijd draagt het kind van Maria, de zoon van David deze naam de eeuwen door. Hij is drager van de belofte van de overwinning op de vijand en van de bevrijding van het benauwde leven. Hij alleen kan wegnemen alle rampzalige gevolgen van de zonde, en zo zaligmaken. Deze troost biedt ons de Vader in de naam van zijn Zoon. Deze naam siert nu de Heiland van de wereld.

Maar de lof komt alleen aan de Vader toe die door zijn Zoon alleen verlossing biedt. En daarom zal alle knie zich moeten buigen voor Jezus en Hem eren als Gods Zoon. En de boodschap van de engel in de nacht van zijn geboorte is volkomen bewaarheid; geboren is de redder, de Heer. Zo biedt zijn naam ook wereldwijde perspectieven omdat Hij de zaligmaker, de Heiland van de wereld wordt genoemd, 1 Joh. 4. We zijn getroost door de Vader die zijn Zoon deze naam heeft willen geven. Vader en Zoon werken niets anders dan ons heil. Jezus draagt de naam van de God van Israël, Heiland en verlosser.

2. troost van de vergeving van het schuldige leven;

Wanneer er niet meer te zeggen viel over de naam en de persoon van de Heiland van de wereld, dan was er nog te weinig beleden. Er zijn zo vele heilanden in deze wereld geweest en er zullen nog wel vele andere komen met de inbeelding verlosser en bevrijder van de volken te zijn. Het is inderdaad heel veel; behouder van het lichaam, redder van de kerk, bevrijder van de kosmos.

Maar de engel heeft deze naam verder toegelicht en er hemelse uitleg van gegeven. Hij zal zijn volk redden van hun ZONDE. Jezus bevrijdt dus van de schuld, Hij is de redder van het schuldige leven. Dat kan nu van niemand van de vele verlossers van deze wereld worden gezegd, al matigen zij zich dit wel aan. Tegen die macht zijn ze niet opgewassen. De grootheid van Christus is gelegen in het dragen van de schuld en het wégdragen van de schuld uit deze wereld. Hij is het Lam van God dat de zonde van de wereld wegdraagt. Dat is dan ook het wondervolle in deze naam in de prediking van de apostolische kerk.

Ook hierin wordt nu de naam van de Vader geëerd. Want waar u ook leest, bij Mozes of bij Jesaja, dan moet u in aanmerking nemen waaruit God verlost. Hoe kómt zijn volk in deze barre nood? Dat is door eigen zonde en schuld. De oorzaak van de benauwdheid is gelegen in de schending van Zijn geboden, vergetende de machtige daden van de verlossing. Daar zijn de geschonden verhoudingen, daar is het verbroken verbond, daar is de afval van de levende God, daar is het dienen van de vreemde goden en die aanroepen als de redders van het menselijke leven. Dat is dan ook de werkelijke nood van het volk van God. Er is een berg van schuld. De nood is niet allereerst dat we uit het paradijs gezet en verjaagd zijn; de nood is de tirannie van de boze, dat is de verbroken gemeenschap. De mens is niet meer thuis in het paradijs, hij voelt zich daar niet langer thuis, hij moet nu zwerven over de aarde totdat hij weer eenmaal thuiskomt. Maar met het zwerven geeft God de troost van de belofte aan de mens mee, belovende hem zijn Zoon te geven om hem weer gelukkig te maken. Het geluk is van deze aarde verdwenen en komt alleen weer terug met Christus.

Dan is het karakter van de verlossing oneindig verrijkt en verdiept. Niet alleen maar bevrijding van de uiterlijke benauwdheden en terugkeer tot de orde en veiligheid op deze aarde. Dat alles helpt toch niets zolang de mens zelf niet veranderd is.

Maar allereerst moet de schuld voldaan, betaald worden. Moet de straf worden gedragen. Eén ding staat n.l. onomstotelijk vast dat de verlossing is dat God ons weer in genade aanneemt, door zijn geliefde Zoon. Door Hem is er de kwijtschelding van straf. Verlossing is zó gezien een wonder van de macht van de liefde van God en van zijn barmhartigheid. Want Christus herstelt voor alles de geschonden verhouding tot de Vader.

Wanneer we zo de psalmen lezen dan zeggen ze precies waar het om gaat en waar het op staat. Het gaat om de benauwdheid vanwege de zonden, psalm 6 e.a.

Hoe komt die mens uit het nauw? Wie troost ons over de schuld en zonde? Daar zijn geen wereldverlossers en wereldheilanden ooit te vinden die ons daarvan kunnen afhelfen. Maar de Vader heeft ons zijn Zoon tot een advocaat gegeven. Hij heeft de schuld en zonde weggedaan in Christus.

Dat is dan de hemelse uitleg van de engelen in de adventstijden. Daar komt nu de man van smarten, die komt om velen te rechtvaardigen, dat is: vrij te spreken door het vervulde evangelie. Op Hém wachten nu de kustlanden, Jesaja 60: 9.

Zo is de knecht des Heren een licht voor de heidenen. Zo komt het heil van God tot aan de einden van de aarde. Alleen op deze wijze heeft God zijn volk Israël getroost, Jes. 49 : 1 en volgende.

Want Hij ontfermt zich over het ellendige. Beter naam is er niet te vinden dan de naam Jezus. Dan heeft het geen enkele zin om nog te denken aan en de hulp in te roepen van de heiligen of van andere schepselen: De enige troost is gelegen in de enige advocaat die de Vader ons gegeven heeft. Hij heeft Hem dan ook na het gedane werk verhoogd en Hem een naam gegeven boven alle naam. Het is nu geworden een exclusieve naam. Het is niets dan verduistering van zijn glorie wanneer andere schepselen, tot de heiligen toe, zelfs moeder Maria zouden moeten vragen om de voorspraak bij deze machtige en heerlijke advocaat.

Hij is Heiland of helemaal geen heiland, Hij duldt het niet dat Hij zijn eer zou moeten delen met enig ander mens, Hij verdraagt dat zelfs niet van zijn eigen moeder, die Hij herhaalde malen haar plaats heeft moeten wijzen.

Roemen met de mond gaat de mens gemakkelijker af, dan ernst te maken met zijn evangelie. Er is in de gehele wereld een Jezuscultus aan de gang die benauwend is, want men verloochent Hem in zijn meest echte bedoelingen. Het is de vraag of men Hem erkent als de Zoon van God, als de enige advocaat die de Vader ons gegeven heeft.

Deze naam moet nu worden gepredikt. Deze naam is de enige waardoor wij behouden kunnen worden. Het is waar, geen naam wordt meer zonder inhoud gebruikt dan de naam Jezus. Het is een feit dat geen naam zich beter leent voor menselijke activiteiten en hulpacties. Wie deze naam maar noemt heeft zijn zaak al voor een goed deel gewonnen. Geen naam die meer misbruikt wordt en waartegen meer verzet gepleegd wordt dan de naam Jezus.

In zijn naam zijn en worden de verschrikkelijkste zaken gedaan en revoluties gepredikt en goedgepraat.

Maar de kern van het evangelie is zoek geraakt omdat men van elkaar heeft losgemaakt wat de H.C. in één adem noemt; niet alleen de welvaart is veilig in de handen van Christus, maar het gaat om een andere zaak die er aan voorafgaat, dat is de verlossing van de zonde. Of men Hem zó accepteert is een andere zaak.

Vóór alles gaat het hierom dat wie de naam van Jezus aanroept Hem vraagt om de kwijtschelding van straf, om weer in genade te worden aangenomen. Vandaar het advies van Petrus op de pinksterdag in overeenstemming met Joël om de naam van de Here aan te roepen om behouden te worden. Zo laat Paulus het weten aan de cipier van de gevangenis te Filippi. Want dit is het dodelijk gevaar: met de mond in Hem roemen en Hem met de daad verloochenen.

In de naam van Jezus zijn de grootste gruwelen bedreven en misdaden begaan.

Het is daarom belangrijk voorzichtig te zijn met zijn naam te verbinden aan onze menselijke acties en bewegingen. Dat geldt van mensen, met goede bedoelingen vervuld, die het in de kerk van Christus niet meer hebben kunnen vinden. Dat moet niet minder gelden van mensen, leden van de gemeente van Christus die in zijn naam onrecht laten begaan.

3. troost van de genezing van het gebroken leven

De verlossing, hebben we gezien, betekent verzoening door voldoening.

Er wordt de nadruk gelegd in de hedendaagse discussie op een alternatieve leer der verzoening, dat betekent: het moet nu maar eens duidelijk worden dat de verzoening tot stand komt in deze wereld met zijn geschonden verhoudingen.

Maar wij wachten op het definitieve herstel, op de opbloei van het leven. We hopen allemaal op de Sjaloom, de Vrede.

Geen wonder, een trooster die macht heeft over de zonde, over het kwade in deze wereld wordt tot veel meer in staat geacht. Wie de schuld van de zonde wegneemt kan toch zeker ook de mácht van de zonde breken.

Het leven beschadigt en verwondt ons.

Maar er is toch de genezende werking van de Zoon van God. We hebben een voorproef in de genezing van de lamme man in de Schone Poort van de tempel, Handelingen 3.

Dat dankt u aan de naam van Jezus, zeggen Petrus en Johannes tot deze man. Maar dat is maar een kleine voorproef van wat Jezus van plan is te gaan doen.

Petrus spreekt in dat verband van het volkomen herstel van alle dingen. Wat was die man gelukkig, wat zal de wereld eenmaal volmaakt gelukkig zijn.

Welvaart en zegen zijn te danken aan en afhankelijk van Jezus, belijden we met de catechismus.

We zien het geschonden en beschadigde leven overal, tot in de gemeente van Christus toe.

Maar die welvaart is alleen het eigendom van de wereld als ze gaat in de weg van Christus, in de weg van Gods gebod.

Het heil van de rassen en van de volken is op deze aarde niet waar te maken. De heilanden van de volken bereiken niets. In dit moeitevol leven valt alleen te leven met de troost van het te erven paradijs van God.

AMEN